

Till Socialdepartementet, socialstyrelsen, IVO, Försäkringskassan, Sveriges regionpolitiker och hälso och sjukvårdsnämnden, riksdagens socialutskott, patientföreningar, media m.fl.

Idag, den 12 maj, uppmärksammas Internationella ME-dagen – en dag som synliggör en patientgrupp som under lång tid upplevt bristande förståelse, otillräcklig vård och stort lidande inom sjukvårdssystemet.

Jag skriver till er som medborgare och patient eftersom förtroendet för svensk sjukvård håller på att raseras för väldigt många människor.

Allt fler patienter beskriver samma mönster: långa väntetider, bristande utredningar, psykologisering av kroppsliga symptom, misstro, brist på kontinuitet och en vård där människor bollas runt utan att någon tar helhetsansvar. Mediciner dras in, vård uteblir och individen lämnas ofta ensam mellan olika myndigheter och system – såsom sjukvården, Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen och socialtjänsten.

Särskilt kvinnor och män vittnar om att deras symptom ofta avfärdas som stress, ångest eller psykisk ohälsa innan relevanta somatiska utredningar ens genomförts.

Många människor med kroniska, neurologiska, hormonella, autoimmuna och postinfektiösa tillstånd hamnar mellan stolarna och riskerar att förlora både arbetsförmåga, ekonomi och livskvalitet innan de får hjälp – om de ens får hjälp.

För oss som lever med ME är detta en verklighet många möter gång på gång. Trots att ME är en allvarlig fysisk sjukdom beskriver många patienter att de möts av okunskap, ifrågasättanden och brist på anpassad vård. Många blir svårt sjuka under lång tid utan att få adekvat hjälp, rehabilitering eller stöd.

Jag skriver inte bara utifrån statistik och samhällsdebatt, utan också utifrån personlig erfarenhet av hur det är att försöka få hjälp när kroppen inte längre fungerar, samtidigt som man gång på gång måste kämpa för att bli tagen på allvar.

Vi behöver en vård där:

- patienter blir lyssnade på
- helhetssyn prioriteras
- bemötande tas på allvar
- komplexa sjukdomstillstånd utreds tidigare
- kronisk sjuka får värdig vård
- kvinnor får likvärdig vård
- ME och andra postinfektiösa sjukdomar tas på större allvar
- läkare och vårdpersonal får rimliga arbetsvillkor så att de faktiskt hinner se människan bakom symptomen

God vård är inte en lyx.

Det är en grundläggande trygghetsfråga i ett fungerande samhälle.

Hur ska vården i Sverige egentligen fungera när så många människor upplever att de inte längre får den hjälp de behöver?

Med vänlig hälsning
Malin

Sprid gärna vidare återkoppla gärna och vänligen se över hur bättre vård ska genomföras.